

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Hradci Králové - pobočka v Pardubicích rozhodl v senátu složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců JUDr. Aleše Korejtky a JUDr. Petry Venclové, Ph.D. v právní věci **žalobců: a) R.L.**, nar. „X“, bytem „X“, **b) M.L.**, nar. „X“, bytem „X“, **oba zastoupeni: Mgr. Martin Mačka, advokát**, se sídlem Vrbová 655, 562 01 Ústí nad Orlicí, **proti žalovanému: Krajský úřad Pardubického kraje**, se sídlem Komenského nám. 125, Pardubice 532 11, **za účasti: 1) B.B.**, bytem „X“, **2) P.B.**, bytem „X“, **oba zastoupeni: JUDr. Ladislav Hostýnek, advokát**, se sídlem Komenského 160, Ústí nad Orlicí 562 01, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2015, č.j. KrÚ 10185/32/2015/OMSŘI/Es-2,

t a k t o :

- I. Rozhodnutí Krajského úřadu Pardubického kraje ze dne 7.4.2015, č.j. KrÚ-10185/32/2015/OMSŘI/Es-2, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.**
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobci a) náklady řízení ve výši 17 104,5 Kč a žalobci b) náklady řízení ve výši 17 104,5 Kč, a to k rukám jejich právního zástupce Mgr. Martina Mačky ve lhůtě do 15 dnů od právní moci rozsudku.**
- III. Osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení.**

O d ů v o d n ě n í :

Vymezení věci:

Rozhodnutím žalovaného uvedeným ve výroku tohoto rozsudku bylo zamítnuto odvolání žalobců a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Ústí nad Orlicí (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze dne 12. 12. 2014, č.j. MUUO/6432/2014/SÚ/Ma, kterým byla k žádosti osob zúčastněných na řízení dodatečně povolena stavba prodloužení přístřešku o rozměrech 3,36m x 3,38m u stávajícího rodinného domu čp. 1479 v Ústí nad Orlicí na pozemcích pozemková par. č. 1519/41 a 1519/42 v kat. území Ústí nad Orlicí.

Uvedené rozhodnutí žalovaného bylo napadeno žalobou o přezkum zákonnosti rozhodnutí správního orgánu podanou podle části třetí, hlavy II., dílu 1. zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“). Žaloba byla podána včas ve lhůtě dvou měsíců od oznámení žalovaného rozhodnutí žalobci podle § 72 odst. 1 s.ř.s.

Žalobní body:

Žalobci napadají rozhodnutí žalovaného pro vady řízení a nezákonnost, přičemž v konkrétní rovině uplatňují tyto žalobní body. Správní orgán prvního stupně označoval povolenou stavbu jako stavbu doplňkovou, žalovaný jako přístavbu ke stavbě hlavní, současně však uvedl, že se stavbou hlavní není tento přístřešek vzájemně propojen a bylo by možno jej oddělit. Žalobci poukazují na to, že přístavbou došlo ke změně vzhledu stavby a že nebyly použity shodné stavební materiály.

Žalobci namítají, že správní orgány postupovaly v rozporu s ustanovením § 25 odst. 2, 5 vyhl. č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území (dále jen „vyhl. č. 501/2006 Sb.“), když uzavřely, že řízení o povolení výjimky podle § 26 vyhl. č. 501/2006 Sb., není potřeba, neboť se jedná o stavbu, která svým umístěním, technickým a barevným provedením je určena v návaznosti na stávající stavbu rodinného domu a přímo navazuje na střechu rodinného domu s tím, že v dané lokalitě na počátku vznikaly stavby na hranicích pozemku. Tento závěr žalovaného o charakteru dané lokality však žalobce striktně odmítá, pokud k takové výstavbě došlo, pak právě na základě řízení o udělení výjimky podle § 26 vyhl. č. 501/2006 Sb. Žalobci tedy trvají na tom, že řízení o udělení výjimky mělo být provedeno a stavba případně povolena teprve v závislosti na posouzení podmínek v § 25 vyhl. č. 501/2006 Sb.

Žalobci namítají, že nelze akceptovat názor žalovaného o tom, že nebylo třeba nutno zpracovat odpovídající požárně bezpečnostní řešení, přičemž se jedná o přístřešek pro parkování, který přímo navazuje na sklad dřeva a dřevěné oplocení, a přičemž při povolení stávajícího přístřešku pro parkování jednoho vozidla bylo požárně bezpečnostní řešení správním orgánem prvního stupně vyžádáno (žalobci zjevně míří na stanovisko podané Hasičským záchranným sborem Pardubického kraje - pozn. soudu). Nelze tedy souhlasit s názorem žalovaného, že nepovolená stavba nepředstavuje požární riziko pro žalobce jako vlastníky sousedního pozemku. Nad rámec podstatného žalobci poukázali na časové prodlevy při projednávání věci u správního orgánu prvního stupně.

Z uvedených důvodů navrhli žalobci zrušení žalovaného rozhodnutí a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.

Vyjádření žalovaného:

Žalovaný setrval na zhodnocení skutkového stavu a na právním názoru, který prezentoval v žalobou napadeném rozhodnutí. Dále doplnil, že dle jeho názoru není jádrem sporu ani tak obava žalobců o ohrožení jejich majetku a narušení výkonu jejich vlastnického

práva k dotčeným nemovitostem jako spíše narušené sousedské vztahy, jak dle něj prokazuje fotodokumentace založená ve správním spise.

Žalovaný je tohoto názoru, že se v případě předmětného přístřešku jedná o stavbu doplňkovou, přičemž nedošlo ke změně pohledu na stavbu rodinného domu jako stavbu hlavní. Žalovaný je toho názoru, že přístřešek je přístavbou (prodloužením) k prvnímu přístřešku řádně povolenému, který je doplňkovou stavbou k stavbě rodinného domu jako stavbě hlavní. **Žalovaný trvá na tom, že na daný případ se vztahuje ustanovení § 25 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb., tedy že s ohledem na charakter zástavby bylo možno dodatečně povolit nepovolenou stavbu bez vedení tzv. výjimečného řízení, když i předchozí část přístřešku byla povolena bez výjimečného řízení. Dále upozornil na to, že prakticky u každého rodinného domu se v dané lokalitě stavějí stavby v blízkosti hranic či přímo na hranici pozemku, aniž by bylo zpravidla třeba vést tzv. výjimečné řízení.** Pokud jde o požárně bezpečnostní řešení dané stavby, to bylo vypracováno autorizovaným technikem požární bezpečnosti staveb (projektová dokumentace č. 13 - založena ve správním spise). Žalovaný zdůraznil, že nebylo posuzováno oplocení žalobců či dřevník osob zúčastněných na řízení (stavebníci nepovolené stavby), který bude patrně předmětem řízení o odstranění stavby.

Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.

Osoby zúčastněné na řízení se ztotožnily s odůvodněním žalovaného rozhodnutí.

Rozhodné okolnosti ve věci:

Dne 20. 1. 2014 bylo zahájeno řízení o odstranění předmětné stavby „*prodloužení přístřešku*.“ Dne 21. 2. 2014 podaly osoby zúčastněné na řízení jako stavebníci žádost o dodatečné povolení stavby. S žalobci bylo jednáno jako s účastníky řízení o dodatečném povolení stavby. Žalobci uplatnili námítky v tom směru, že nebyl řádně zhodnocen požárně bezpečnostní prostor přístřešku a dále namítali rozpory mezi projektovou dokumentací stavby a realizací stavby (počet vozidel k parkování, půdorys přístřešku). Správní orgán prvního stupně dodatečně povolil stavbu přístřešku podle § 129 odst. 3 zák. č. 183/2006 Sb., stavebního zákona (dále jen „stavební zákon“), když vycházel z toho, že projektová dokumentace byla zpracována k tomu autorizovanou a plně odpovídající osobou, stavba je v souladu s územním plánem města Ústí nad Orlicí, přičemž je stavbou doplňkovou ke stavbě rodinného domu jako stavbě hlavní. Funkční plocha této lokality je k umístění výše uvedené stavby dle názoru správního orgánu prvního stupně „*přímo určena*.“ Ohledně tzv. výjimečného řízení na str. 6 svého rozhodnutí správní orgán prvního stupně bez bližšího odůvodnění a bez odkazu na příslušnou právní úpravu uzavřel, že toto nebylo potřeba, neboť: „*...se jedná o stavbu, která svým umístěním, technickým i barevným provedením je již určena v závislosti na provedení stávajícího rodinného domu a stavba navazuje přímo na střešku rodinného domu*.“ Dále bez bližšího odůvodnění správní orgán prvního stupně konstatoval, že práva a oprávněné zájmy účastníků řízení (tedy žalobců) nebudou nad míru přípustnou nijak dotčeny.

Žalobci napadli rozhodnutí správního orgánu prvního stupně včas podaným odvoláním, v němž vedle námitek již uvedených shora uplatnili jako hlavní odvolací námítku vadu řízení spočívající v absenci vedení řízení o udělení výjimky podle § 26 vyhl. č. 501/2006 Sb. Žalovaný žalobou napadené rozhodnutí odůvodnil tím, že byla předložena řádná projektová dokumentace přístřešku, ač připustil, že tato postrádá uvedení vzdálenosti umístění přístřešku od hranice pozemku s pozemkem ve vlastnictví žalobců (vzdálenost je dle žalovaného proměnlivá od 600 do 750 mm) s tím, že vzdálenost bude doplněna v dokumentaci skutečného provedení stavby. Ke stavbě původního přístřešku, o jehož

prodloužení se fakticky jedná, žalovaný uvedl, že na základě předloženého požárně bezpečnostního řešení bylo vyžádáno souhlasné stanovisko Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje, a dále uvedl, že požadavek na stavební povolení a vyslovení kolaudačního souhlasu v územním rozhodnutí ze dne 27. 7. 2007 považuje za zřejmou nesprávnost. Stavbu nové části přístřešku prohlásil za „*navazující část stavby doplňkové*“ s funkcí parkování vozidel, bez funkčního spojení se stavbou hlavní, a to i přesto, že jsou zde vchodové dveře do rodinného domu (str. 5 žalovaného rozhodnutí). Pokud jde o povolení výjimky podle § 26 vyhl. č. 501/2006 Sb., shodl se žalovaný se správním orgánem prvního stupně v posouzení nadbytečnosti takového řízení, když tento závěr na rozdíl od správního orgánu prvního stupně doplnil o uvedení důvodu, a to o charakter lokality, tj. ulice U Letiště a Jižní, neboť tvrdil, že v předmětné lokalitě již na jejím počátku vznikaly stavby na hranicích pozemků, přičemž rovněž při povolení I. části přístřešku v roce 2007 nebylo vedeno tzv. výjimečné řízení. Pokud jde o požárně bezpečnostní prostor, resp. jeho řešení, potvrdil žalovaný názor správního orgánu prvního stupně, že v případě přístřešků jako objektů pro parkování vozidel, je-li konstrukce navržena jako nehořlavá DP1, nestanoví se tzv. odstupové vzdálenosti, neboť se nejedná o garáž. Dále žalovaný na str. 6 žalovaného rozhodnutí uvedl: „*Podle ČSN 73 0802, bodu 10. Odstupy, 10.2 požárně nebezpečný prostor, 10.2.1 požárně nebezpečný prostor (dále jen PNP) nemá zasahovat přes hranici stavebního pozemku kromě veřejného prostranství, to znamená, že v dnešní době již PNP přesahovat může a není to nijak ošetřeno v právních předpisech, že je třeba souhlasu vlastníků sousedního pozemku k jeho přesahu.*“ Počet vozidel, která budou pod přístřeškem parkovat, označil za bezpředmětný. Dále se žalovaný vypořádal s námitkou překročení koeficientu zastavěnosti pozemku zúčastněných osob, když zhodnotil, že zastavěnost vyhovuje limitům stanoveným „Regulačním plánem - Ústí nad Orlicí - obytná plocha U Letiště.“ Závěrem žalovaný uzavřel, že nebylo prokázáno riziko ohrožení nebo poškození majetku žalobců.

Posouzení věci krajským soudem:

Krajský soud přezkoumal zákonnost napadeného rozhodnutí při veřejném projednání věci, když vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů, přičemž byl zásadně limitován mezemi žalobních bodů ve smyslu ustanovení § 75 odst. 1, 2 s.ř.s. Při jednání ve věci dne 17. 2. 2016 předložili žalobci rozhodnutí žalovaného ze dne 14. 12. 2015, č.j. KrÚ- 66405/162/2015/OMSRI/Ma-2, kterým bylo zrušeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci žádosti osob zúčastněných na řízení o dodatečné povolení souboru staveb umístěných na témže pozemku jako v nyní posuzované věci - ocelová kolna, oplocení, betonová palisáda, terénní úpravy - s tím odůvodněním, že: „***Charakter zástavby v dané lokalitě je určen pouze dodržením uliční čáry, další parametry umístění jsou v jednotlivých případech rozličné a netvoří jednotný parametr pro odstupovou vzdálenost od společných hranic mezi pozemky. Z tohoto důvodu dle odvolacího orgánu nelze využít při posuzování vzájemných odstupů staveb ust. § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Z této úvahy plyne, že ocelová kolna umístěná tak, jak je předmětem dodatečného povolení, nesplňuje požadavek ust. § 25 odst. 5 citovaného předpisu, není tedy v souladu s ust. § 90 písm. c) stavebního zákona a bez povolení výjimky z tohoto ustanovení v případě, že žadatel o její povolení žádá, nelze stavbu dodatečně povolit.***“

V dané věci je nesporné, že osoby zúčastněné na řízení jako stavebníci zrealizovaly nepovolenou stavbu přístřešku, která je umístěna na hranici pozemku s pozemkem ve vlastnictví žalobců a současně je z technického pohledu stavbou navazující na stávající přístřešek, který je napojen na rodinný dům a slouží k parkování osobního vozidla. Jak uvedl žalovaný a žalobci to nespороvali, stávající přístřešek, žalovaným označovaný jako I. část přístřešku, byl v roce 2007 povolen bez vedení tzv. výjimečného řízení, přičemž bylo ve věci

správním orgánem ve vztahu k řešení požární bezpečnosti vyžádáno stanovisko Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje.

Jestliže se jedná o nepovolenou stavbu, pak na její posouzení primárně dopadá ustanovení § 129 odst. 1 písm. b) stavebního zákona, který upravuje nařízení odstranění takové stavby: *Stavební úřad nařídí odstranění stavby vlastníku stavby nebo s jeho souhlasem stavebníkovi stavby prováděné nebo provedené bez rozhodnutí nebo opatření nebo jiného úkonu vyžadovaného stavebním zákonem anebo v rozporu s ním, a stavba nebyla dodatečně povolena.*

V dané věci je přitom s ohledem na podání žádosti o dodatečné povolení stavby osobami zúčastněnými na řízení jako stavebníky třeba aplikovat ustanovení § 129 odst. 3 stavebního zákona, který definuje podmínky, za nichž lze nepovolenou stavbu dodatečně povolit: *Stavbu uvedenou v odstavci 1 písm. b) lze dodatečně povolit, pokud stavebník nebo její vlastník prokáže, že a) není umístěna v rozporu s cíli a úkoly územního plánování, politikou územního rozvoje, s územně plánovací dokumentací a s územním opatřením o stavební uzávěře nebo s územním opatřením o asanaci území nebo s předchozími rozhodnutími o území, b) není prováděna či provedena na pozemku, kde to zvláštní právní předpis zakazuje nebo omezuje, c) není v rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo s veřejným zájmem chráněným zvláštním právním předpisem. Bude-li stavba dodatečně povolena, stavební úřad řízení o odstranění stavby zastaví. Dodatečné povolení nahrazuje v příslušném rozsahu územní rozhodnutí. Bude-li předmětem dodatečného povolení rozestavěná stavba, stavební úřad stanoví podmínky pro její dokončení.*

Z citované právní úpravy je zřejmé, že při posuzování splnění podmínek pro dodatečné povolení nepovolené stavby je zásadně nutno postupovat se stejnou přísností, jako by se postupovalo v případě řádného povolovacího procesu zamýšlené stavby, nelze tedy podstatným způsobem zohledňovat etapu realizace či provedenou realizaci stavby. Bylo totiž na stavebnících, aby konali *secundum et intra legem* (na základě a v mezích zákona), nikoliv *contra legem* (v rozporu se zákonem), přičemž platí, že *ignorantia iuris non excusat* (neznalost práva neomlouvá) a dále, že *nemo auditur propriam turpitudinem allegans* (nikdo nemůže těžit z vlastní nepoctivosti) - zde právě ve vztahu k plnění povinností vyplývajícím ze stavebního práva.

Jestliže tak zákonodárce stanoví v ustanovení § 129 odst. 3 písm. c) stavebního zákona, povinnost stavebníka prokázat neexistenci rozporu s obecnými požadavky na výstavbu nebo veřejným zájmem chráněným zvláštním předpisem, **pak prokázání těchto okolností nelze přenášet na ostatní účastníky řízení, t.j. na sousedy stavebníků, v daném případě na žalobce.** Obecné požadavky na výstavbu jsou podrobně upraveny ve vyhl. č. 501/2006 Sb., přičemž odstupové vzdálenosti mezi stavbami jsou upraveny v § 25 cit. vyhlášky. Podle § 25 odst. 6 cit. vyhlášky platí: *S ohledem na charakter zástavby je možno umístit až na hranici pozemku rodinný dům, garáž a další stavby a zařízení související s užíváním rodinného domu. V takovém případě nesmí být ve stěně na hranici pozemku žádné stavební otvory, zejména okna, větrací otvory; musí být zamezeno stékání dešťových vod nebo spadu sněhu ze stavby na sousední pozemek; stavba, její část nesmí přesahovat na sousední pozemek.*

Žalovaný přitom vycházel z toho, že I. část přístřešku spadala do kategorie staveb nevyžadujících stavební povolení ani ohlášení podle § 103 odst. 1 písm. e) bod 1. stavebního zákona. **V uvedeném řízení, však bylo k námitkám žalobců podáno souhlasné stanovisko**

Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje. Z obsahu správního spisu, jak uvedeno shora, je přitom zřejmé, že ve správním řízení, které bylo završeno žalovaným rozhodnutím, žalobci jako vlastníci sousedního pozemku uplatnili řádně svoje námitky podle § 114 stavebního zákona ve vztahu k přesahu požárně nebezpečného prostoru přístřešku na jejich pozemek, když tyto zjevně nemohly být uplatněny v průběhu řízení o umístění stavby, neboť to se nekonalo. Tyto námitky byly přitom zahrnuty v žalobních tvrzeních. Jak již uvedeno, žalovaný se ztotožnil s posouzením nedůvodnosti těchto námitek správním orgánem prvního stupně, který jejich nedůvodnost opřel o zprávu autorizované osoby, z níž vyplynulo, že konstrukce přístřešku je navržena jako nehořlavá. Pokud žalovaný uzavřel, že, nemá-li požárně nebezpečný prostor zasahovat přes hranici stavebního pozemku, pak takový požadavek s ohledem na nezávaznost ČSN není vymahatelný a dále, že vzhledem k tomu, že právní předpisy výslovně přesah neošetřují, požárně nebezpečný prostor může zasahovat na sousední pozemek a konečně, že není rozhodné, jaké množství aut bude pod přístřeškem parkovat, pak dle názoru krajského soudu žalovaný zatížil svoje rozhodnutí nezákonností, neboť se řádně nevypořádal se zákonným požadavkem na soulad dodatečného povolení stavby s obecně technickými požadavky na výstavbu, a to konkrétně s požadavky na požární ochranu podle § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., podle kterého platí: *Vzájemné odstupy staveb musí splňovat požadavky urbanistické, architektonické, životního prostředí, hygienické, veterinární, ochrany povrchových a podzemních vod, státní památkové péče, požární ochrany, bezpečnosti, civilní ochrany, prevence závažných havárií*19), požadavky na denní osvětlení a oslunění a na zachování kvality prostředí. Odstupy musí dále umožňovat údržbu staveb a užívání prostoru mezi stavbami pro technická či jiná vybavení a činnosti, například technickou infrastrukturu. Tedy, bez ohledu na to, zda lze povolit umístění této konkrétní stavby na hranici pozemku podle § 25 odst. 6 vyhl. č. 501 /2006 Sb., je třeba dle názoru krajského soudu respektovat ustanovení § 25 odst.1 cit. vyhlášky, tj. vždy je třeba se řádně zabývat rovněž tím, zda zvolené umístění stavby splňuje požadavky požární ochrany. Jinak řečeno, nelze při aplikaci ustanovení § 25 odst. 6 cit. vyhlášky odhlížet od obecného ustanovení § 25 odst.1 cit. vyhlášky. Krajský soud přitom doplňuje, že, jestliže v předchozím případě, tj. při vydání územního rozhodnutí o umístění přístřešku I. části, na něž dotčená stavba navazuje, správní orgán prvního stupně považoval za důvodné vyžádat stanovisko Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje a v tomto řízení byli jeho účastníky rovněž žalobci jako vlastníci stavbou dotčeného pozemku, pak **tímto postupem správní orgán prvního stupně vytvořil zcela legitimní očekávání na straně žalobců**, že v případě posuzování splnění podmínek pro dodatečné povolení bez povolení realizované stavby, vyžádá rovněž stanovisko dotčeného orgánu na úseku požární bezpečnosti a nespokojí se se zprávou autorizované osoby, zejména je-li nesporné, že požárně nebezpečný prostor bude přesahovat na sousední pozemek ve vlastnictví žalobců. Pokud žalovaný dovozuje „nevymahatelnost“ požadavku žalobců z nezávaznosti ČSN a z absence výslovného právního ustanovení ve vztahu k přesahu požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemek, a to za situace, kdy **jde o zhojení nezákonného postupu stavebníků**, přičemž v případě předchozího posouzení bylo stanovisko orgánu požární ochrany vyžádáno, a za situace, kdy norma ČSN přesah požárně nebezpečného prostoru hodnotí jako nežádoucí, nikoliv však neakceptovatelný důsledek umístění stavby, pak takový přístup k aplikaci ustanovení § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., nelze považovat za slučitelný s pojetím veřejné správy jako služby veřejnosti ani s pojetím veřejné správy jako dobré správy, jak vyplývá z ustanovení § 4 odst. 1, § 8 odst. 2 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“). Nelze přitom akceptovat ani případnou potenciální obranu žalovaného o dostatečnosti posouzení I. části přístřešku z hlediska požární bezpečnosti Hasičským záchranným sborem Pardubického kraje, neboť se jedná o další výstavbu, nikoliv právě toliko o onu I. část přístřešku. Opačný přístup by vedl k absurdním důsledkům, když by mohl vyústit dokonce v závěr, že byl-li povolen

přístřešek v jeho I. části, pak vlastně není potřeba povolovat ani jeho následnou část, neboť se toliko jedná o prodloužení již stávajícího přístřešku. Žalovaný patrně přehlédl, že nejde o právo žalobců zamezit přesahu požárně nebezpečného prostoru na sousední pozemek, jak dovozuje v odůvodnění svého rozhodnutí, nýbrž o právo žalobců na řádné posouzení požární bezpečnosti na jejich sousedícím pozemku, když taková potřeba vyvstala právě a pouze v důsledku realizace nedovolené stavby, tedy v důsledku přinejmenším laxního přístupu stavebníků k povinnostem vyplývajícím pro ně ze stavebního zákona. Nadto nelze neuvést, že výklad textu „nemá“ ve smyslu je možno, neboť to není vyloučeno, nelze pro jeho zjevnou účelovost akceptovat. Naopak na místě je takový výklad, který povolení přesahu požárně nebezpečného prostoru odůvodňuje individuálními okolnostmi věci hodnými zvláštního zřetele. Krajský soud proto uzavírá, že námitka žalobce o tom, že požárně nebezpečný prostor dodatečně povolené stavby nebyl řádně posouzen, je důvodná.

Pokud jde o druhou zásadní žalobní námitku, tedy tvrzení žalobce, že mělo být provedeno tzv. výjimečné řízení podle § 26 vyhl. č. 501/2006 Sb., má krajský soud za to, že rozhodnutí žalovaného ve spojení s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně a ve spojení s dokazováním provedeným při jednání soudu neposkytují dostatečný skutkový podklad pro závěr, že danou věc bylo možno subsumovat pod ustanovení § 25 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb. V obecné rovině je jistě možné souhlasit s žalovaným v tom, že ustanovení § 25 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb., umožňuje umístění takového typu stavby jako je dotčená stavba, tj. prodloužení stávajícího přístřešku navazujícího na I. část přístřešku u rodinného domu, s nímž jsou obě části spojeny v části střechy, na hranici pozemku, neboť se jedná o stavbu související s užíváním rodinného domu. Podmínkou takového umístění na hranici pozemku je však **charakter zástavby**, přičemž žalovaný ve svém rozhodnutí uvádí, že se jedná v ulici U Letiště a Jižní o takovou zástavbu, kdy se stavby nacházejí přímo na hranicích pozemku. Naproti tomu, jak bylo při jednání soudu prokázáno, žalovaný svým rozhodnutím ze dne 14. 12. 2015, č.j. KrÚ- 66405/162/2015/OMSŘI/Ma-2, zrušil rozhodnutí správního orgánu prvního stupně ve věci dodatečného povolení souboru staveb k žádosti zúčastněných osob na tomto soudním řízení jako stavebníků - ocelová kolna, oplocení, betonová palisáda, terénní úpravy - s tím odůvodněním, že nelze z charakteru zástavby v téže lokalitě dovodit zákonnou aplikaci ustanovení § 25 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb.: „**Charakter zástavby v dané lokalitě je určen pouze dodržením uliční čáry, další parametry umístění jsou v jednotlivých případech rozličné a tvoří jednotný parametr pro odstupovou vzdálenost od společných hranic mezi pozemky. Z tohoto důvodu dle odvolacího orgánu nelze využít při posuzování vzájemných odstupů staveb ust. § 25 odst. 6 vyhlášky č. 501/2006 Sb. Z této úvahy plyne, že ocelová kolna umístěná tak, jak je předmětem dodatečného povolení, nesplňuje požadavek ust. § 25 odst. 5 citovaného předpisu, není tedy v souladu s ust. § 90 písm. c) stavebního zákona a bez povolení výjimky z tohoto ustanovení v případě, že žadatel o její povolení žádá, nelze stavbu dodatečně povolit.**“ Nejenže bylo uvedeným rozhodnutím žalovaného prokázáno, že on sám nemá jasno v tom, jak danou lokalitu ve vztahu k charakteru zástavby hodnotit, přičemž se jednalo o nepovolené stavby u téhož rodinného domu těchž stavebníků, nýbrž tímto rozhodnutím a dále rovněž fotodokumentací založenou ve správním spise vztahující se k další stavbě umístěné u hranice pozemku s dotčeným pozemkem žalobců ze které se podává, že střecha stavby je opatřena vulgárním obrazovým výjevem, bylo rovněž prokázáno, že **osoby zúčastněné na řízení jako stavebníci opakovaně nerespektují předpisy stavebního práva. Je tedy na místě, aby v případě takového opakovaného chování stavebníků byla poskytnuta plná ochrana vlastnických práv vlastníků sousedních pozemků.**

Je nepochybné, že aplikace ustanovení § 25 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb., je na místě, odůvodňuje-li to charakter zástavby, který zde byl zpochybněn, přičemž pokud by to

charakter zástavby odůvodňoval, pak by bylo možno umístění stavby na hranici pozemku povolit za splnění ostatních předpokladů vyplývajících z ustanovení § 25 odst. 1 vyhl. č. 501/2006 Sb., jak již vyloženo shora. Krajský soud tedy uzavřel, že v dané věci nebylo prokázáno, že by byly splněny podmínky charakteru zástavby podle § 25 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb. Pokud žalovaný v jiném případě zvolil přísnější pohled na věc, není žádný racionální důvod, alespoň jej nevyjevil, proč v posuzovaném případě zvolil odlišné stanovisko k téže skutkové otázce, neboť se jedná o pozemek přiléhající k témuž rodinnému domu. Důraz správního orgánu prvního stupně na to, že se jedná o prodlužování střechy stávajícího přístřešku I. části by byl nepřijatelně izolovaným pohledem, když dlužno podotknout, že ani žalovaný se s takovým izolovaným hodnocením nespokojil, když je zjevné, že posuzoval charakter zástavby v ulici U Letiště a Jižní. K tomu ještě krajský soud dodává, že uvedeným zjednodušeným pohledem na věc, který neaproboval ani žalovaný, by bylo nutno dospět k absurdnímu závěru, totiž že byla-li již povolena výstavba části I. přístřešku, pak dalším opakovaným navazováním na střechu, tedy jejím postupným prodlužováním by osoby zúčastněné na řízení jako stavebníci mohly zastavět celou hranici pozemku s žalobci. Tedy provedeným dokazováním při jednání soudu bylo prokázáno, že žalovaný posuzoval otázku charakteru zástavby ve vztahu k téže lokalitě v obdobných případech různě, čímž porušil svoji povinnost vyplývající z ustanovení § 2 odst. 4 správního řádu, když nepostupoval v obdobných případech tak, aby nevznikaly nedůvodné rozdíly. **Vzhledem k tomu, že k umístění staveb na hranici pozemku je z důvodu ochrany vlastnických práv sousedního pozemku nutno přistupovat restriktivně, nikoliv extenzivně, je na místě upřednostnit odůvodněný výklad žalovaného, jímž hodnotí charakter zástavby jako nejednotný a tudíž zamezující aplikaci ustanovení § 25 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb.** Žalobní námitka sporující zákonný postup vedení řízení, tak byla důvodná. Pro úplnost lze uvést, že pokud jde o charakter stavby, má krajský soud za to, že žalovaný ve shodě se správním orgánem prvního stupně vcelku racionálně zhodnotil stavbu jako stavbu doplňkovou (přístavba doplňkové stavby) ke stavbě rodinného domu jako stavbě hlavní, čemuž odpovídá teoretická možnost aplikace ustanovení § 25 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb. Tato možnost umístění stavby na hranici pozemku je však právě podmíněna charakterem zástavby a dále tím, že případné umístění stavby bude vyhovovat obecným požadavkům podle § 25 odst. 1 cit. vyhlášky, jak již rozvedeno shora.

Uvedená argumentace krajského soudu vedla ke zrušení žalobou napadeného rozhodnutí podle § 78 odst. 1 s.ř.s., když žalovaný je v dalším řízení vázán právním názorem soudu podle § 78 odst. 5 s.ř.s. V dalším řízení bude žalovaný vycházet z toho, že charakter zástavby v daném případě neumožňuje aplikaci ustanovení § 25 odst. 6 vyhl. č. 501/2006 Sb., ledaže by uvedl zcela přesvědčivé konkrétní okolnosti svědčící o charakteru zástavby takový postup umožňující; v takovém případě si však vyžádá stanovisko Hasičského záchranného sboru Pardubického kraje k řešení požárně bezpečnostní situace.

Náklady řízení:

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když žalobci byli ve věci plně úspěšní. Krajský soud přiznal žalobci a) a žalobci b) náklady soudního řízení za mimosmluvní odměnu a hotové výdaje právního zastoupení /ve výši 2 480,-Kč za jeden úkon právní služby podle § 7 bod 5., § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. a), d), g), § 12 odst. 4 vyhl. č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů za poskytování právních služeb („advokátní tarif“)/, a to každému z žalobců za:

- čtyři úkony právní služby: převzetí a příprava zastoupení, podání žaloby, podání repliky, účast na jednání soudu;

- čtyři náhrady hotových výdajů za čtyři úkony právní služby po 300,- Kč (§ 13 odst. 1, 3 advokátního tarifu);
- jednu polovinu náhrady cestovného právního zástupce žalobců z Ústí nad Orlicí k jednání krajského soudu (celkem 106 km, průměrná spotřeba 5,4 l/100km) a zpět ve výši 286,5 Kč
- náhradu za promeškaný čas (5 půlhodin - cesta z Ústí nad Orlicí k jednání soudu a zpět); ve výši 250,- Kč;

tj. soud přiznal žalobci a) a rovněž žalobci b) náklady právního zastoupení zvýšené o 21 % DPH (§ 57 odst. 2 s.ř.s.) ve výši 14 104,-Kč. Dále krajský soud přiznal žalobci a) a žalobci b) náhradu uhrazeného soudního poplatku ve výši 3000,- Kč pro každého z žalobců.

Žalovaný je povinen zaplatit náhradu nákladů řízení žalobci a) a žalobci b) k rukám právního zástupce žalobců ve výši **17 104,5 Kč pro každého z žalobců**, a to ve lhůtě do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku. Platební místo se opírá o ust. § 149 odst. 1 zák. č. 99/1963 Sb., občanského soudního řádu (dále jen „o.s.ř.“) za použití § 64 s.ř.s. Lhůta k peněžitému plnění byla stanovena podle § 160 odst. 1 o.s.ř. za použití § 64 s.ř.s.

Osobám zúčastněným na řízení nebyla krajským soudem uložena žádná povinnost, tudíž v souladu s ustanovením § 60 odst. 5 s.ř.s., jim nevznikly náklady řízení, které by jim bylo možno přiznat.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům řízení.

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Pardubicích dne 24. února 2016

JUDr. Jan Dvořák v.r.
předseda senátu

Za správnost vyhotovení:
Michaela Jiroutová